

HORVÁTH LÁSZLÓ IMRE
Nem fog mozdulni soha

*Igyekszem alig gondolni rád,
olyanok ezek a napok,
mint egy vers első sorai,
amiket talán kedvem szerint
kihúzhatok.
Elképzelhetetlen, elképzelhető.
Minek a kertem legszebb szobrába
beleszeretni, nem fog mozdulni soha,
marad ebben a kifordult tartásban,
könyörgő tekintettel, mintha folyton
zavarban, tépelődve fordul félig el
tőlem a kő, fordul félig felém.
Néhány napig feléd
jártam a kertben, gyaloglásaim, időm
így igazítottam, a kocsmában*

*igyekeztelek komolyan venni,
körülöttünk mindig turistacsoport,
kis darabokat törtek belőled, rád-
véstek obszcén rajzokat, monogramokat,
mittudomén. Mesélhetnék, próbáltam
is mesélni, hány szobrot törtem össze
és mennyi más lopott kavics nyomja a zsebem,
vagy hogy nem akarlak hazavinni, nem is
a fölöslegességtől félek már, hanem hogy
nagy nehezen csak a többi kődarab közé
helyezlek el, megint úgy ébredek, kerti
törpék csak a szerelem, kopott festék rajtuk
minden szavam, elvadult udvarban hevernek
a többi limlom között.*

Indián

*Színes üvegdarab vagy, amire
primitív bennszülöttek
cserélik bajoskodva elejtett
vadállatok hosszan, gonddal kapart,
száritott bőrét, csontfaragványokat,
aranyat, végül egymást is.*

*A szívem, ez a sátor
tele van ilyen színes
üveggel, rejtegetem
a többiek elől. A gyűlölet
annál erősebb bennem, ahogy
a szégyen kitölti napjaim. Megölni
szeretem már a dolgokat,
lenyűgöz, ha fájdalmat okozok,
aludni, enni szeretek,
nézni a tüzet.*